

lysende, at Afholdelsen af Udgifterne ved Anstaltens Drift lige saa godt kunde have fundet Sted paa den Maade, at Nar for Nar budgetteredes de nødvendige samlede Udgifter til Anstaltens Drift i Stedet for, at der ved Loven af 1870 fra først af er henlagt 5 pCt. af den overleverede Formue til et Driftsfond, der senere er vokset ved disse Driftstillæg til Præmierne. Det er en fuldstændig villkaarlig Ordning. Naar man vil tage den til Udgangspunkt og sige, at man vil ikke forgive sig paa Anstaltens Formue, maa man erindre, at Driftsformuen, som her er Tale om, jo netop er en integrerende Del af hele Anstaltens Formue. Dersom Driftsformuen ikke slaar til til at dække Driftsudgifterne, hvem maa saa betale Resten? Det maa den øvrige Formue. Og paa den anden Side, dersom Driftsformuen er større, naar en Gang det hele slutter, end det er fornødent til at dække Driftsudgiften, hvem tilhører saa Resten? Den samlede Formue. Det er altsaa kun en Navneforskel, her er ikke nogen Realitetsforskel, saaledes at man kan tage dette Forhold til Udgangspunkt og sige: Da Driftsfonden i de senere Aar omtrent er 350,000 Kr., og kun de $\frac{2}{3}$ bruges til Driftsudgiften, er der ikke noget i Vejen for at indskrænke den: Seg beder det betragtet som et samlet hele; den Udskillelse, der har fundet Sted i 1870, idet man udtrykkelig har lavet en Skuffe for sig, hvori man har henlagt de Midler, hvoraf Driften skulde afholdes, og hvoraf det ogsaa bliver muligt at indrømme Takstomet o. s. v., har i Virkeligheden ikke noget at gøre med Betragtningen af Formueforholdet i og for sig; det er klart, i alt Fald for mig. Naar man saa desuden siger, at Driftsformuens Indtægt er $\frac{1}{2}$ Gang større, end Udgiften er for Tiden, og at Driftsformuen altsaa kan undvære det, saa vil jeg sige, at selv om man vilde opfatte Forholdet saaledes, at Driftsfonden virkelig er noget selvstændigt for sig, den øvrige Formue uvedkommende — noget, jeg aldeles ikke kan gaa ind paa — saa kan man paa ingen Maade gøre den Slutning, at fordi Driftsfondens Indtægt nu er $\frac{1}{2}$ Gang større end dens Udgift, saa har Driftsfonden overflødige Indtægter. Det kan man paa ingen Maade sige. Det maa erindres, at Driftsfonden maa nødvendigvis have et Overskud, maa vokse, saa længe Anstaltens Virksomhed vokser, thi Driftsfonden maa staa i et vist Forhold til Anstaltens Rammer i det hele taget, til Omfanget af dens Virksomhed. Det er altsaa det fuldstændigt normale, ider er til Stede, det, at der er et Overskud, og at Driftsfonden vokser, er noget, man ikke skal betragte som i den Grad

abnormt, at man skal søge at faa Indtægten af Driftsfonden bestaaret, hvad der vel at mærke er at bestaare Forøgelsen af Anstaltens samlede Formue. Vil man tænke sig det, at man en Gang i Tiden opgiver hele denne Statsforretning, fordi man siger, at der er ikke nogen Anledning til at fortsætte i alt Fald denne Anstalt, og at man altsaa gaar til en Afslutning ligeom i den hensovede Enkekasse, saa maa det jo erindres, at saa maa der være en betydelig Driftsformue til Stede, idet man jo saa kun vil have Renterne af den til at afholde Udgiften med i den Menneskealder, eller — hvis man regner en Menneskealder til 30 Aar — i de to Menneskealder, hvori Virksomheden maa fortsættes, d. v. s. Udgifterne udredes, uden at der kommer en eneste Øre mere ind i Driftsfonden. Driftsfonden maa være i Stand til, ikke blot gennem de Indtægter, den forøgede Virksomhed giver den, men til enhver Tid, naar hele Virksomheden afsluttes, gennem sine Renter og sin Kapital at afholde hele Driftsudgiften, fordi den hviler ogsaa paa den hændende Anstalt og kommer til at hvile der, som jeg angav før, i en lang Række af Aar. Seg tror, at naar Driftsfonden vil vedblive at vokse med det absolute Beløb, som hidtil, saaledes at det Forhold bevarer, der har været til Stede fra først af for Anstalten af 1870, nemlig at Driftsfonden har udgjort omtrent 5 pCt. af den forenede Formue, saa vil man til enhver Tid kunne stole paa, at selv om Anstaltens Virksomhed ophører, vil ikke Afviklingen af Anstaltens Drift komme til at koste Statskassen Pengene, og skulde der blive noget til overs desfra, saa hører det ligefrem til Anstaltens almindelige Formue, der er ingen anden, der kan tilrive sig nogen Ejendomsret til Driftsfonden end Staten.

Nu er det ganske vist, at Udvalget har været opmærksomt paa, at det dog maaste ikke gik an saaledes uden videre at staa en Streg over de frivilligt udtrædendes kontraktsmæssige Forpligtelse til at betale Driftstilløb, idet der jo er indført i *W*endringsforslaget den Begrænsning, at den udtrædende i hvert Tilfælde skal dække 3 Aars Driftstilløb. Men det er rigtignok overmaade lidt, som desuden vil give noget Ekstraarbejde ved Beregningen deraf, i alt Fald anser Anstaltens Bestyrelse det for at være en meget uheldig Maade at fastsætte et modereret Beløb paa. Seg kan ikke nægte, at jeg blev meget forbavsset ved den ærede Ordførers Angivelse — den findes ikke i Betænkningen, men jeg har haft Beslighed til nærmere at undersøge det — af det Tab, som Anstalten vil